

Milí čtenáři,

Od posledního vydání našeho „zvěstníku“ už ubelským potokem protéklo dosti vody, a tak je čas zrekapitulovat události posledních týdnů a podívat se, co nás čeká a nemine.

Máme velkou radost, že vám na titulní straně můžeme přinést zprávy o ubelských hasičích. Ještě loni touto dobou hasičské hnutí v Uble skomíralo na úbytě a dnes...

HASIČI UBLO

Činnost Sboru dobrovolných hasičů v Uble se obnovila na začátku září minulého roku. Úspěšně jsme poskládali kategorii mladších i starších žáků a nakonec také tým mužů. Pravidelně se scházíme v neděli o půl desáté v hasičské zbrojnici.

29. 5. 2010 jsme se vypravili na naši první okrskovou soutěž do Zádveřic. Počasí se vydařilo a zpříjemnilo celou atmosféru soutěže. Mladší žáci se umístili na krásném druhém místě s časem 25 s, starší žáci se umístili na pátém místě s časem 26 s, muži skončili osmí.

Na další soutěž se vypravíme v sobotu 3. 7. 2010 opět do Zádveřic. Přijďte nám fandit!

Mladí hasiči

Pár informací o hasičích

Do SDH Ublo přibýlo od září minulého roku 22 nových členů. Z toho 9 mladších žáků, 8 starších žáků, 1 dorostenec, 2 dorostenky, 2 dospělí.

Hasiči uspořádali v letošním roce kácení máje, aby si i mladí zvykli na to, že je potřeba přiložit ruce k dílu a na svou činnost si i něco přivydělat. Jejich snem je získat finance na novou sportovní mašinu, která by jim umožnila rovnocenný souboj s ostatními družstvy. Na to jim několik desítek tisíc ještě chybí, ale doufejme, že se dočkají a taky že vydrží čekat.

V rámci kácení máje proběhl přebor mladých hasičů v běhu na 50m s překážkami.

Medaile získali v kategorii mladší žáci: 1. místo: Ondra Geržičák (25,31 s), 2. místo: Radek Geržičák (25,69 s), 3. místo: Ondra Helegda (25,85 s). V kategorii starší žáci: 1. místo: Martin Navrátil (17,07 s), 2. místo: Martin Mikuláščík (20,19 s), 3. místo: Pavel Baťa (20,25 s).

Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě a organizaci kácení máje, všem návštěvníkům, kteří přispěli na činnost hasičů, i těm, kteří sponzorovali občerstvení dětí při okrskové soutěži. V neposlední řadě patří poděkování všem, kteří každou neděli pomáhají při tréninku našich mladých hasičů.

JG

INFORMACE OÚ

Dotace

Obec Ublo uspěla se svou žádostí o dotaci na rekonstrukci sociálního zařízení a vybudování úklidové komory v mateřské školce. V rámci podprogramu na podporu obnovy venkova nám bude poskytnuta podpora Zlínským krajem, a to částkou **126 000 Kč**. Rekonstrukce proběhne v době letních prázdnin.

Komunální volby 2010

Komunální volby se budou konat spolu s prvním kolem senátních voleb 15. a 16. října. Kandidátní listiny budou muset být sestaveny a odevzdány nejpozději v úterý 10. srpna. Veškeré další informace pro zájemce o práci v obecním zastupitelstvu na volební období 2010 – 2014 poskytneme na OÚ.

SAM

Určitě jste si všimli, že nějakou dobu v Uble bydlí cizinec – Sam Grubb z Irska. A tak jsme si řekli, že by bylo zajímavé tohoto zrzavého Ostrovana vyzpovídat a přepat se ho, co ho k nám přivedlo a jak se mu u nás žije. Sam je velice skromný a plachý muž a moc se mu o sobě mluvit nechťelo. Na naše povídání přišel „vyzbrojen“ listkem, na němž byla česká jména všech možných opeřenců, a tak se celý náš hovor točil neustále kolem tématu ptactvo. Ještě než jsem mu položila první otázku, dozvěděla jsem se, že mají na zahradě strakapouda a že ti se v Irsku nevyskytují a taky tam nemají sojku, která vymizela díky výrobcům klobouků, kteří je lovili pro pírká. A v té chvíli mi došlo, že dělám „interview“ nejen s cizincem, nýbrž také s amatérským ornitologem!

Same, odkud pocházíš?

Z Limericku, což je město velikosti Zlína uprostřed západního pobřeží. Tam jsem také studoval umění a design.

A jak si se z Limericku dostal k nám do Ubla?

Takový klasický příběh. V Limericku jsem potkal Pavlu (Samova česká přítelkyně), která tam tehdy pracovala, a po dvou společných letech strávených v Irsku jsme se rozhodli zkusit zase žít pro změnu tady. A už jsme tu asi dva a půl roku.

Co vás tady drží, proč zůstáváte, navíc Pavla z Ubla nepochází?

Protože se nám tady jednoduše líbí. Je tu krásná příroda a taky hodně zajímavých ptáků. Ještě jsem mimochodem neviděl žádnou červenku, kterých máme v Irsku hodně. Téměř každá zahrada má svou červenku, když ryje záhon, okamžitě se slétnou a vybírají červy, jsou velmi přátelské, skoro jako domácí mazlíčci. A taky jsem tu neviděl střízlíka, ten má zvláštní místo v historii Irska, je to král ptáků podle irské mytologie. Podle báje proběhla soutěž o to, kdo vyletí nejvýš a stane se králem všeho ptactva. Střízlík se schoval pod pera orlovi (tenkrát jsme ještě měli u nás orly), díky tomuto podvodu vyletěl o kousek výš než orel, a stal se tak králem. 26. prosince pak u nás slavíme „Wren day“ (Den střízlíka).

Bylo těžké sehnat si tu práci, když neumíš česky?

Ne o moc těžší než sehnat práci v Irsku. Teď jsem začal pracovat jako učitel angličtiny na jazykové škole ve Zlíně. Zatím nemám vlastní třídu, jen supluji a vlastně se taky učím. Doma na počítači pak přes skype pracuji pro svého otce, který je architekt a já mu pomáhám s výkresy.

Nevadí ti, že jsi vyměnil život ve městě za malou vísku?

Ne, já totiž taky pocházím z vesnice, dokonce menší než Ublo. Tvoří ji asi šest domů, je to blízko u města.

Co je v Irsku jinak než tady v České republice? Co by si třeba přenesl z Irska sem a naopak, co od nás bys chtěl, aby fungovalo v Irsku?

Velmi dobrá věc je váš systém veřejné dopravy. Což znamená, že nemusíte vlastnit auto na rozdíl od Irska. Například místo, kde jsem bydlel, je vzdáleno asi 8 km od města a nejezdí tam žádný autobus. Ale už se to taky mění. Je tam jedna linka, která jede jednou týdně, ale ne přímo k nám. K nejbližší zastávce je to 3 km. Proto u nás lidé potřebují vlastnit auto, každá rodina má většinou dvě. Velmi mě překvapilo, že Pavla, když jsme se potkali, neměla řidičák a vůbec jí to nevadilo.

A co pivo? Vaše, nebo naše?

Musím říct, že jsem se právě vrátil z Irska a zjistil jsem, že nějak ztrácím chuť na Guinness. Teď mi víc chutná Gambrinus. České pivo je velmi dobré a také máte větší výběr různých druhů. Škoda že tu nemáte Stout, což je druh ležáku. A taky máme asi víc hospod.

Myslíš, že se tím pádem u vás pije víc, když máte víc hospod, taky tam hodně prší, tak co zbývá jiného než zajít do hospody?

Tak kvůli téhle otázce už jsem se jednou dostal do úzkých, když jsem si dovolil říct, že Irové pijí víc, takže myslím, že se pije v obou zemích stejně. Hospody byly vždycky společenská místa, kde se lidé potkávali. Ve starších hospodách z 50. let jsou ještě dodnes speciální místnosti, které byly vyhrazeny pouze ženám, říká se jim „snugs“. Ženy se tam scházely a hrály karty. Moje babička tam pravidelně chodívala.

Ještě bych se asi měla zeptat na slivovici.

Jediné podobné slivovici, co máme, je „poitin“, který se dělá z brambor a sladů a není moc dobrý. Ale není to legální, nemáme pálenice pro soukromé osoby.

Nápoje jsme prošli a co jídlo, liší se nějak výrazně?

My třeba snídáme kukuřičné lupínky, což jsem tady ještě neviděl, vy jíte hlavně pečivo a sýr a uzeniny. Co se týče masa, převládá většinou hovězí a drůbeží. Taky jehněčí je velmi tradiční, ale to je drahé. Typické jídlo je „stew“, což je něco jako váš guláš, ale bez papriky. Dává se tam hodně zeleniny a buď jehněčí, nebo hovězí maso.

Co sis oblíbil z české kuchyně? Máš rád knedlíky?

Ty jsou na mě trochu moc těžké, člověk si musí na jejich strávení na chvíli lehnout. Co mě opravdu chutná a my u nás nevaříme, je dušený špenát s vejcem a brambory. A taky kysané zelí, to jsem nikdy předtím nejedl.

A co ti tady nejvíc chybí?

Jednoznačně moře.

Dá se u vás v létě v moři koupat?

Ano, po celý rok. Lidé se koupou běžně. Moje babička se v moři koupala každý večer.

Opravdu po celý rok?

Ano, až do své smrti, to jí bylo 90 let. Moře nemrzne, teplota klesá maximálně tak k sedmi osmi stupňům. A třeba o Vánocích se konají v některých místech speciální akce, kde se lidé sejdou a společně skočí do vln. V Dublinu se scházejí pravidelně na Nový rok a společně se koupou.

Ať se v Uble Samovi i nadále líbí!

Srha

POZVÁNKA

Tak jako každý rok proběhne i letos **10. července** na horním hřišti v **Uble** mezinárodně proslulý nohejbalový turnaj. Jeho dlouholetá historie sahá až tam, kde selhává paměť pořadatelů, proto dnes nikdo neví, zda budete svědky dvanáctého, nebo třináctého ročníku tohoto sportovního klání. Nicméně je jisté, že akce bude dle tradice jako každoročně vrcholit koncertem hudebních skupin. Tentokrát vám představí své umění parta pražských nadšenců **Dreadrot**. Skupina koncertuje od roku 1998. Jejich projev je směsí punku a hardcore, přičemž vše podtrhuje svým melodickým zpěvem charismatický zpěvák, kterého jste dříve mohli vidět za mikrofonem **Flaming Cocks** či ve filmu *...a bude hůř*. Více informací a nahrávky najdete na stránkách www.dreadrot.cz. Dalšími účinkujícími budou **Yarvar Cocha** – v místních luzích a hájích známá formace hrající strhující punk, který rozhodně nenechá nikoho v klidu stát. Po divokém tanci dá vašim smyslům i tělu spočinout projekt **Rutin**, který vás na vlnách reggae, jazzu a folku s příchutí ethna okouřených vtipnými texty bude kolébat až do pozdních večerních hodin, kdy ho vystřídají osvědčené hity z rukou místních DJs. Začátek produkce je po deváté večerní a konec zhruba s první hodinou ranní, výše vstupného bude přiměřeně odpovídat nákladům na cestovné pro účinkující a dozvíte se je na místě. Pokud by někoho z místních občanů obtěžoval případný hluk po první hodině, je nutné si toto vyřešit osobně s pořadateli – řešení se určitě najde. Těšíme se na vaši účast a podporu!

jencek

Květnové události obrazem

PRVOMÁJOVÝ PRŮVOD

I letos prošel 1. května obcí prvomájový průvod. Účast byla slabší, zřejmě všichni vyspávali „stavění mája“ nebo slavili svátek práce prací.

ZVONICA

13. května byla na točně osazena zrenovovaná zvonice.

FC NEREÁL

Ubelské fotbalistky se 22. května opět představily na fotbalovém hřišti v Jasenné v zápase proti místním ženám. Na promáčeném trávníku předvedly velmi dobrý výkon, a i když prohrály 1:2, rozhodně zaslouží pochvalu za reprezentaci obce!

Ublo sobě aneb Co by bylo, kdyby ...

5. června se na horním hřišti v Uble konala derniéra divadelního představení „Strakonický dudák aneb Dudání v podání ubelských ochotníků“. „Spolek ubelských všehoschopných občanů s hereckými sklony“ nastudoval tuto nejpoblábnější divadelní hru Josefa Kajetána Tyla (poprvé byla uvedena 21. listopadu 1847) podle upraveného scénáře Josefa Dvořáka. Ten svou verzi nazval „Strakonický dudák aneb To by bylo, kdyby...“.

Ubelští ochotníci oslaví letos v podzimních měsících 5 let své existence. Za tu dobu jsme měli možnost zhlédnout v jejich provedení čtyři divadelní hry – Dívčí válku (2006), Lucernu (2007), Revizora (2008/2009) a letos právě Strakonického dudáka. Řekla bych, že všechna představení měla několik společných jmenovatelů – autora scénáře, vtip, pečlivé nastudování, snahu všech herců o co nejlepší výkon a ... úspěch. A naopak - letošní derniéra byla výjimečná tím, že v něm poprvé hrály i šikovné děti z Mateřské školy Ublo. Odvážím-li se pak laickým okem srovnat provedení Dívčí války v roce 2006 s letošním Strakonickým dudákem, pak musím konstatovat, že se ubelští ochotníci velice zlepšili. Obecně lze říci, že z opatrného hledání a tápání spojeného s pochopitelnou úvodní trémou obalenou nejistotou přecházejí postupně k suverenitě.

Chci-li být konkrétnější, není to jednoduché už jenom proto, že nelze na tomto místě vzpomenout výkony všech protagonistů. Kromě toho – spravedlnost asi nemůže být ani při sebevětší snaze nikdy zcela spravedlivá...□.

V různých podobných zamyšleních je vyslovován obdiv zejména hlavním hrdinům a režisérům. Myslím, že s kvalitním výkonem hlavních postav (Ondra Trubák a Jarmila Srněnská) se přirozeně počítá, stejně jako s prací režiséra – ten „až do roztrhání těla“... (Švandovi i Dorotce to spolu moc slušelo a Hanka Srněnská zvládla skvěle nejenom režii, ale stihla si i zahrát hned několik rolí...)

Ráda bych zmínila několik postav vedlejších. Majka Jurčáková se stává opravdu dramatickou umělkyní (jak konstatovala paní režisérka v závěru představení). Se svou trojrolí si poradila skutečně bravurně. Její Polednice byla chvílemi tak věrohodná, že jsem ocenila své místo v předposlední řadě v panice zapomínajíc, že Polednice sbírala většinou jen děti... Princezna Zulika ve svých scénách dominovala, ocenila jsem zejména turecký tanec v rytmu Švandova nástroje (nejsem si jistá, zda to, co se ozývalo ze zákulisí, lze nazvat dudami...).

Jarmila Šimková si s rolemi Korduly Kalafunové i hostinské poradila velmi dobře. Její projev je už téměř bez trémy, přirozený, na povrch se dere jí tolik blízké komično. Svou dramaticko-taneční kreaci na píseň Heleny Vondráčkové „A ty se ptáš co já“ šokovala nejen nás-diváky, ale několik vteřin se zdálo, že i samotného Kalafunu....

Martin Šimek zůstává se svým talentem od Pána Boha ozdobou celého podařeného hereckého seskupení. Jeho přirozený projev zaujal ve všech uvedených představeních jistě většinu diváků. Přesto se domnívám, že i on pokročil (i když by se zdálo, že už moc není kam). V „Dudákově“ jsem ho podezírala z několika drobných „Menšíkovin“... z nudy. (Pozn.: O Vladimíru Menšíkovi vyprávěli jeho kolegové, že čím více bylo repríz, tím méně se držel původního scénáře. Zachováváje linii základní myšlenky, přidával čím dál více vlastních vět, čímž činil svým kolegům nemalé potíže...). Pokud tomu tak nebylo, pak se Martinovi hluboce omlouvám, ovšem v tom případě by mé tvrzení mohlo posloužit jeho kolegům jako dobře míněné drobné varování s náhledem do nejbližší budoucnosti...

A tak bych mohla pokračovat dál o tom, že Ivan Jurčák byl podařeným Vocilkou a velmi přesvědčivým nejmladším z Kalafunových, že výbornou volbou bylo přijetí Petera Mihálíka jako nového člena souboru a že stejný obdiv

zaslouží i Martin Zámečník, který – ač o generaci mladší než mnozí spoluherci – stále zůstává a stále se lepší... atd.

Co říci závěrem? „Ublo nejen sobě“ připravilo kvalitní zážitek všem, kteří přišli alespoň na chvíli zapomenout na své všední starosti. A „Co by bylo, kdyby...“ se před pěti lety náhodně nesešli Eva Trubáková, Hanka Srněnská a Jan a Martin Šimkovi... a možná i další - někde u piva a nebyla vyslovena myšlenka vzniku amatérského divadla... Nemohli bychom každoročně ocenit píli, snahu, nádherné kostýmy a kulisy společně s nadšením sálajícím ze všech herců... a čas, který jsou ochotni věnovat pro pobavení druhých.

A tak děkujeme vám, milí ubelští ochotníci, za skvělý zážitek a vašim rodinám za jejich trpělivost a toleranci v době, kdy se vaše domovy pro vás stávají méně než přechodnými a kdy se zdržujete převážně v domě se zcela jiným číslem popisným, než je to, kde jste trvale přihlášení...

Nechť divadelní prkna Hospůdky u zemské osy přinášejí i nadále hodně radosti vám všem... a následně i nám...

S úctou a přáním všeho dobrého

Eva Kovářová
14. 6. 2010

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ

Rozie Bělíčková - „Z mého života“

11. díl

Když se nám naskytl nájem u Schulenburgu při malém městečku Hackberry u farmáře Williamse, koupili jsme si velké koně, malou muličku, staré stroje – to všechno na dluh – a odstěhovali jsme se na tu farmu do Hackberry. Měli jsem ji rentovanou ne z polovice, ale z díla. Naše nejstarší dcera musela však k tomu farmáři Williamsovi jít do služby za 7 dolarů měsíčně. A tak jsme zase pracovali s nadějí na lepší život, zase od tmy do tmy a já k tomu v noci prala a chléb pekla, protože přes den nebylo času. Obchodník Ščiba nám dal úvěr, ale celou úrodu vzal pod zástavu. A toho také využil, že po sklizni, která nám dala 9 balů bavlny a dost kornu, nám vzal všechnu bavlnu i s kornem, že ani klásku pro slepice nám nezůstalo. Tak jsme děli bídu nanovo. A co dál? Zase se nám naskytl nová možnost v Schulenburgu, kde manžel pronajal farmu u obchodníka Nordhause, který nám slíbil dát živobytí na úvěr, volný domek na kopečku a farmu s výhledem na dobrou úrodu. Nastěhovali jsme se do nového obydlí asi 3 míle od Schulenburgu před Vánocemi. Bylo to v roce 1920. Ale ty Vánoce byly moc smutné, když nebylo z čeho, ani za co jídlo uvařit. Avšak naskytl se dobrý přítel Stavinoha, který nám v největší nouzi vypomohl moukou a pečkami (to byla sušená jablka, kterým jsme na Valašsku říkali krájanky), takže nakonec ani tyto Vánoce nebyly o

hladu. Ale nebyl to jediný předvánoční dar. 21. prosince se nám narodil chlapeček – do té bídy – já slabá a nemocná a zima na krku. Štědrý den byl však přece jenom štědrý, protože přišel balíček od naší neteře ze San Angela a v něm jablka, oranže, ořechy, kendy a ještě nějaké šatstvo. Tehdy jsem od radosti i plakala.

V příštím roce se ukazovala dobrá úroda. S radostí jsme pracovali od úsvitu do tmy, neměřili jsme čas, jen aby výsledky naší dřiny byly co nejlepší. Ale přišel červen a s ním také konec našich nadějí. Ničivý hurikán dokončil své dílo zkázy na naší farmě tak, že jsme nasbírali všeho všudy jen 300 liber bavlny. Tolik, že to stačilo tomu obchodníkovi na krytí úvěru. Tož to byl třetí rok našeho neštěstí a nedostatku. A tak jsme zase přemýšleli o dalším stěhování. Naskytl se nám nájem při Moltonu – náš poslední rent – a tam jsme byli šest roků. V tom čase se nám provdala naše nejstarší dcera Mařka za Oskara Janču. Posledním místem našeho samostatného farmaření byla Lolita. V Lolitě nebyl náš život bez potíží. Jednak jsme měli starost o to, abychom mohli splácet dluh a neztratili farmu, jednak aby se nám na poli urodilo a šťastně sklídilo. A to nezáviselo jenom na nás. Přišly i špatné roky, kdy nás navštívily hurikány a zničily úrodu. Ta naše 100 akrová farmačka nás stála 80 dolarů za akr a tak se bylo co ohánět. Když moc přšelo, bylo zle na těch neodvodněných rovinách, protože jsme měli 20 akrů nížiny, totiž slínovité země, kde i po malém dešti stála voda. Tam se málokdy bavlna vydařila a kukuřice teprve ne. Jedenkrát v sobotu, když jsme odjížděli z města Ganado, kde jsme nakupovali (v Lolitě byl jen malý obchůdek s poštovní úřednou dohromady), nás zavolal obchodník Witmayer, že on ještě koupí royalty (v případě, že se tam našla nafta, dostal by majitel 1/8 z výtěžku), jestli chceme prodat za 50 dolarů akr. Svolili jsme, abychom se mohli zase zbavit dluhu u paní Knollové za naši farmu. Bylo to v roce 1936, kdy jsme si naše finanční záležitosti uspořádali, a to byly už i naše poslední dcery vdané. Rozku si vzal Bohuš Orság a mladší Albínu Louis Philips z El Campo. Můj manžel už nemohl tolik pracovat, protože po úrazu (spadl ze sedla, když se splašili koně cestou z pole domů) a srazil si rameno pravé ruky, nemohl pořádně zvedat ruku. Ale naši hoši rádi pracovali, a tak náš život teprve nyní plynul klidněji....

Příště závěrečný díl

Ordinační hodiny Mudr. Dagmar Zavřelové II. pololetí 2010

13. července
10. srpna
5. října
2. listopadu
30. listopadu
28. prosince

vždy od 13.30 hod.

DOVOLENÁ : 16. 8. - 10. 9. 2010

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Jiří Geržičák

Foto: Renata Fojtíková, Jarmila Šimková, Ríša Jurčák, Jiří Geržičák